

πλησιέστερος συγγενής αποκλείει τούς άλλους. Ούτως, εάν υπάρχει ακόμη άνεψιός του λοχαγού 'Ο-Σολιδά, θά κληρονομήση αυτός, αποκλειομένων όλων τών λοιπών μακρύτερου βαθμού συγγενών.

— Σας ευχαριστώ, κύριε. Είνε αδύνατον νά όρισθῇ σαφέστερον ἡ θέσις τῆς οικογενείας, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρομαι, καὶ δοθείσης εὐκαιρίας, θά χρησιμοποιήσω τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας μετὰ τσαύτης ὑποχρεωτικῆς καλωσύνης μοι δίδετε.

— Δύναμαι νά σας ἐρωτήσω ποίαν χρῆσιν θέλετε κάμει τῶν πληροφοριῶν τούτων; εἶπε μετὰ τινος δισταγμοῦ ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Εἶνε ἀπλούστατον. Ἐάν ἡ τύχη εὐδοκήσῃ ν' ἀνακαλυφθῶσιν οἱ άνεψιοὶ τοῦ φίλου τοῦ πατρός μου, θά διανείμω τὴν περιουσίαν μου μεταξύ ἐκείνων, οἵτινες θ' ἀποκλεισθούν τῆς κληρονομίας. Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ὄνειρον.

— Ἰσως, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Τολβιάκ.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι ὅλαι αἱ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην; Πῶς δύναμαι ἐγώ, ὅστις ἔρχομαι ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῶν Ἰνδιῶν, ν' ἀνακαλύψω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ Ἀγγλικαὶ ἀρχαὶ ἐζητήσαν ματαίως;

— Ἀναμφιβόλως, εάν ζητήσετε ὁ ἱδιος, εἶνε πολὺ πιθανόν, Ἐξοχώτατε, νά μὴ ἐπιτύχετε. Ἀλλ' ἄλλος δύναται νά ζητήσῃ ἀντὶ ὑμῶν.

— Ἄλλος! καὶ ποῖος λοιπόν; Γνωρίζετε κανένα, εἰς τὸν ὁποῖον νά δύναμαι νά ἀναθέσω τὴν ἐντολὴν αὐτήν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἴσως εὐρεθῇ κανεὶς. Δὲν γνωρίζετε ἴσως ὅτι, εἰς τὴν Γαλλίαν, κηθῶ; καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὡς ἐπαγγελμα ν' ἀναδέχωνται τοιαύτας ἐπιχειρήσεις. Ἐχῶ πολλὰς σχέσεις εἰς Παρισίους καὶ θέλω καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως σας γνωρίσω μὲ ἓνα τοιοῦτον ἐρευνητήν. Ὁφείλω ἐν τούτοις νά σας προειδοποιήσω, ὅτι οἱ ἐργολάβοι οὗτοι δὲν ἐργάζονται δωρεάν, καὶ ὅτι μάλιστα πωλῶσι τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν εἰς ὑψηλὰς τιμὰς.

— Αὐτὸ ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, καὶ θά πληρώσω ὅ,τι μοι ζητήσουν. Ἐάν εἶνε ἀνάγκη νά προκαταβάλλω ποσόν τι διὰ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐρευνῶν, εἶμαι ἕτοιμος νά τὸ πράξω.

— Τότε, εἶπεν ὁ κύριος Τολβιάκ, οὗτινος ἀπήστραπτον οἱ ὀφθαλμοί, δύναμαι νά σας διαβεβαιώσω, ὅτι μετὰ τινος ἡμέρας, θά σας πέμψω ἓνα ἄνθρωπον δραστήριον καὶ νοήμονα. Ἀπὸ τῆς αὔριον θέλω γράψῃ εἰς Ἀγγλίαν διὰ νά ζητήσω νά μοι κοινοποιηθῶσιν αἱ μέχρι τοῦδε συλλεχθεῖσαι πληροφορίες. Θά καταστήσω τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἐνήμερον τῶν διατρεχάντων, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς ὅτι θέλει ἐπιτύχει. Αἱ ἀνερευνήσεις δὲν ἔφερον ἀποτέλεσμα, διότι διηύθυνον αὐτὰς ἄνθρωποι οὐδόλως ἐνδιαφερόμενοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Πράκτωρ, πρὸς τὸν ὁποῖον θά

ἐξησφαλίζατε γενναίαν ἀμοιβήν, θά ἐνεργήσῃ πολὺ ταχύτερον καὶ καλλίτερον ὅλων τῶν Εἰσαγγελέων τῆς Ἀγγλίας.

— Ὁ Θεὸς νά δώσῃ, κύριε, καὶ ἐπειδὴ συγκατατίθεσθε νά μοι κάμῃτε τόσον μεγάλην ἐκδούλευσιν, ἐλπίζω ὅτι θά ἔχω τὴν τιμὴν νά σας ἐπανιδῶ προσεχῶς.

— Ἐάν ἡ Ἐξοχότης σας εὐαρεστηθῇ νά μοι εἴπῃ ποῦ δύναμαι νά τὴν ἀνταμώσω...

— Κατοικῶ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον»... προσωρινῶς, διότι, προτιθέμενος νά διαμείνω τοῦλάχιστον ἐν ἔτος εἰς Γαλλίαν, ἔχω σκοπὸν ν' ἀγοράσω οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν νά ἐγκατασταθῶ. Ἡμεῖς οἱ Ἀσιανοί, εἴμεθα συνειθισμένοι εἰς ἄνετον βίον, καὶ ἐάν εὕρισκον ν' ἀγοράσω εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων κκμμίαν μεγάλην ἐξοχικὴν οἰκίαν μεδενδροστοιχίαν...

— Γνωρίζω ἀκριβῶς μίαν, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νά εἶνε τῆς ἀρεσκείας σας, καὶ ἐάν ἐπιθυμεῖτε, θά πληροφορηθῶ μήπως πωλῇται.

— Ἀληθῶς, κύριε, μὲ καθυποχερόντε, καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς νά σας ἐκφράσω...

Αἱ φιλοφρονήσεις τοῦ Ναβάρβ διεκόπησαν ὑπὸ τῆς κυρίας Δίσνεϋ, ἥτις, ἀφοῦ ἐτοποθέτησε τοὺς Βρασιλιανούς τῆς παράτινι τραπέζῃ χαρτοπαγινίου, ἐπανάρχητο νά προσφέρῃ τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ μειδίσματα αὐτῆς εἰς τὸν λέοντα τῆς συναναστροφῆς.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἀναπτύξασα ὅλην αὐτῆς τὴν χάριν, αἱ φίλαι μου θά θυμώσουν πολὺ κατὰ τοῦ κυρίου Τολβιάκ ὅτι σας ἐκράτησε διὰ λογαριασμόν του. Ἐπιτρέψατέ μοι νά σας παρουσιάσω αὐτάς.

Ὁ Ναβάρβ ἀφέθη νά ὀδηγηθῇ, ὡς ἄρχων εἰθισμένος νά δέχεται τὰς ἐνδείξεις σεβασμοῦ τοῦ ὀρειοτέρου ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἰς τὰς Ἰνδίας, αἱ γυναῖκες περὶ πολλοῦ ποιοῦνται ν' ἀρέσκωσιν εἰς τοὺς αὐθέντας αὐτῶν, ὁ δὲ Ζαφέρ ἠδύνατο νά πιστεῦῃ ὅτι ἐδέσποζεν ἀκόμη εἰς τὸ βᾶθος τοῦ ἐν Βαχώρα ἀνακτόρου του, διότι αἱ ἀκόλαστοι τῆς Ἀραβέλας προσκεκλημένοι οὐδεμίαν ἐφείστησαν πρὸς αὐτὸν φιλοφροσύνης. Εἶπον αὐταῖς ὅτι ἐκέκμητο ἑκατομμύρια, ἅτινα ἤρχετο νά ἐξοδεύσῃ ἐν Γαλλίᾳ.

— Παίζετε βικαρῶ, Ἐξοχώτατε; ἠρώτησεν ἡ Ἀγγλίς, ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ παρουσίασις.

— Γνωρίζω αὐτὸ τὸ παιγνίδι, ἀπῆντησεν ὁ εὐγενὴς ξένος, διότι τὸ παίζουν πολὺ εἰς τὸ Πονδιχερῆ... δὲν προτιμῶ ὅμως αὐτό.

— Προτιμᾶτε τὸν λανσκενέ; εἶπε μετὰ προθυμίας ἡ κυρία.

— Ὅχι. Τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον μεταξὺ ὅλων μοι ἀρέσκει, εἶνε... θά γελᾶσθε βεβαίως, εἶνε τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον διεσκέδαζεν ἡ δυστυχὴς ἐκείνη γυνὴ τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλὲτ ὅταν τὴν ἐδολοφόνησαν... εἶνε τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας... δὲν τὸ ὀνομάζετε οὕτως;

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν Λονδίῳ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1870, ἔτους τοῦ μεταξὺ τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας πολέμου. Τὰ πρόσωπα εἰσιν: Ἰούλιος Γκράϋ, ὁ Ὁράτιος Δεχόλτ, ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ, ἡ Χάρις Βράδον, ἡ Μέρση Μερρίκ.

Σ'

Ἡ δεσποινὴς τῆς ἀκολουθείας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Εἶνε ὥραία χειμερινὴ ἡμέρα.

Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος, τὸ παγερὸν ψυχὸς δριμύ, ὁ παγετὸς παχύς.

Ἐορτὴ διὰ τοὺς παγοδρόμους.

Τὸ ἐστιατόριον τοῦ ἀρχαίου μεγάρου Ρόϋ ἐν Κένσιγκτον, ἐνὶ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων προαστείων τοῦ Λονδίνου, εἶνε γνωστότατον εἰς τοὺς καλλιτέχνας καὶ ἐρασιτέχνας διὰ τὰ ἐκ ξύλου γλυπτουργήματά του, κομισθέντα ἐκ Φλωρεντίας ὑπὸ τινος προγόνου τοῦ νῦν κατόχου.

Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια ταῦτα τῆς Ἰταλικῆς τέχνης δὲν κοσμοῦσιν ἡ μόνον τὰς τρεῖς πλευρὰς τῶν τοίχων.

Ἐπὶ τῆς τετάρτης ἡ πρόοδος τῆς συγχρόνου πολυτελείας διέκοψε τὴν μονοτονίαν.

Ἐθυσίασαν τὰ ξύλινα λεπτοουργήματα ἵνα ἐγκαταστήσωσι θερμοκήπιον, συνεχόμενον μετὰ τῆς αἰθούσης, εἶδος θαυμασίου χειμερινοῦ κήπου, πλήρους σπανίων φυτῶν καὶ ἀνθῶν.

Δεξιᾷ, ὅταν τις θεωρῇ κατὰ μέτωπον τὸ θερμοκήπιον, θύρα ἄγει πρὸς τὴν βιβλιοθήκην καὶ ἐκείθεν ἑτέρα διὰ μέσου μακροῦ προαυλίου πρὸς τὰ ἄλλα διαχωρίσματα τῆς ὑποδοχῆς τοῦ μεγάρου.

Ἀριστερᾷ, δευτέρα ὁμοία θύρα ἄγει εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, εἰς τὴν αἶθουσαν τοῦ καπνίσματος καὶ εἰς μικρότερόν τι δωμάτιον, δεσπόμενον τῶν δευτερευουσῶν εἰσόδων τῆς οἰκίας.

Ἀριστερᾷ, ἀκριβῶς ταύτης, ὑφούται μεγάλη ἐστία στηριζομένη ἐπὶ προμετωπίδος ἐκ μαρμαροῦ, γεγλυμμένου, κατὰ συγκεχυμένον ρυθμὸν καὶ κεκοσμημένου δαψιλῶς, ὡς συνειθίζετο κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὺν αἰῶνα ἐν Ἀγγλίᾳ.

Εἰς ἡσκημένον, ἐμπειρον καὶ φιλόκαλον ὀφθαλμόν τὸ ἐστιατόριον τοῦτο, μετὰ τὴν κατὰ τὸν σύγχρονον συρμὸν ἐπίπλωσίν του καὶ τὸ γειτονικὸν θερμοκήπιον, μετὰ τὰ ἀρχαῖα ξυλουργήματα, μετὰ τὰς μεγάλας θύρας του καὶ τὴν κολοσσίαν ἐστίαν του, παρᾷγει διαφορομιγῶν ἐντυπώσεων ἐκπληξίν, σχεδὸν ἐπαναστατικὴν, συρμῶν, ἐποχῶν καὶ σχολῶν, ὅλως διαφόρων καὶ συγκρουομένων.

Ἀλλ' ἀπειρος ὀφθαλμὸς δὲν βλέπει ν αὐτῷ ἡ περίσσειαν πολυτελείας καὶ φιλοκάλου ἀνέσεως.

Εἶνε τοῦτο πλούσιον, ἄνετον καὶ εὐάρεστον διαμονητήριον, οἱ κύριοι τοῦ ὁποίου γνωρίζουσι κάλλιστα ν' ἀπολαμβάνωσι τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ τοίχου πρὸ μικροῦ ἐσήμανε τὴν δεκάτην ὥραν.

Ἡ τράπεζα εἶνε ἐστρωμένη διὰ τὸ δεύτερον πρόγευμα.

Τὰ περὶ αὐτὴν καθήμενα ἄτομα εἰσι τρία τὸν ἀριθμὸν.

Πρώτη ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Μία νεᾶνις, ἡ ἀναγνώστρια καὶ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Καὶ τέλος εἰς ξένος φιλοξενούμενος τοῦ μεγάρου, ὃν ἐγνωρίσαμεν ἤδη ἐν τῇ διηγέσει ταύτῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, προσκεκολλημένου εἰς τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα στρατιωτικοῦ ἀνταποκριτοῦ ἀγγλικῆς τινος ἐφημερίδος.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ Ρόϋ παρουσιάζει καὶ συνιστᾷ οὕτως εἰπεῖν ἡ ἰδία ἑαυτήν.

Ὅστις καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀξιοῖ ὅτι εἶνε γνωστὸς εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῇ οὔτε τὸ ἄτομον τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Τίς δὲν ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῶν πολυτίμων τριχάπτων τῆς καὶ τῶν δυσεκτιμητῶν ρουβινίων τῆς;

Τίς δὲν ἐθαύμασε τὴν εὐγενῆ μορφήν τῆς, τὴν ὥραϊαν λευκὴν ἀλλὰ πάντοτε θαυμασιῶς κεκομμωμένην κόμην τῆς καὶ τοὺς ἐξαισίους μέλανας ὀφθαλμούς τῆς, οὔτινες διεφύλαξαν τὴν ἐφηβικὴν λάμψιν τῶν ἀπὸ ἐξήκοντα ἤδη ἐτῶν, ὅτε τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κοινωνικὴν σκηνήν;

Τίς δὲν ἀπῆλause τὸ θέλητρον τῆς αἰμύλης ὁμιλίας τῆς, τοῦ νεάζοντος πάντοτε ἀνεξάντλητου πνεύματός τῆς, τοῦ ἐπιχαρίτου φιλοσκόμμου ὕφους καὶ τῶν ἐπαγώνων τρόπων τῆς;

Τίς θὰ εἶνε ὁ σύγχρονος ἐκεῖνος ἀποχωρητής, ὅστις δὲν γνωρίζει, τοῦλάχιστον ἐξ ἀκοῆς, τὸ ἀπείρως εὐφάνταστον καὶ πρωτότυπον τῶν φρονημάτων τῆς, τὰς γενναίας ἐνθαρρύνσεις, ἃς ἀρέσκειται νὰ παρέχῃ εἰς τὰς ἀρτιοφανεῖς ἀξίας οἰας-δήποτε φύσεως ἢ τάξεως καὶ ἂν ὦσι, τὴν οὐχὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι φιλανθρωπίαν τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ τὴν πρὸς ἀπόλαυσιν ἐνδομύχου εὐχαριστήσεώς τῆς ὅτι διέπραξε τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀνεξάντλητον μακροθυμίαν τῆς, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἀχαριστία δύναται ν' ἀποθαρρύνῃ, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ταπεινοφροσύνη δύναται νὰ ψυχράνῃ. . . ;

Πάντες ἤκουσαν νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς δημοφιλούς γηραιᾶς κυρίας, χήρας συζύγου πρὸ πολλοῦ λησμονηθέντος, μὴ ἐπαφήσαντος εἰς αὐτὴν τέκνα.

Πάντες ἐγνώριζον τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόϋ.

Ἀλλὰ τίς γνωρίζει τὴν δεξιὰ αὐτῆς καθήμενην ὥραϊαν νεᾶνίδα, ἥτις παίζει διὰ τῆς περόνης τῆς, ἀντὶ νὰ σκέπτεται ἀπλούστατα νὰ φάγῃ;

Οὐδεὶς.

Εἶνε κομψῶς ἐνδεδυμένη με φαιὰν ἐσθῆτα, διὰ βελούδου ὁμοιοχρόου κοσμουμέ-

νην, ἣν ἐν συνόλῳ καθιστᾷ παιδροτέραν ἐρυθρὰ ταινία περιδεδεμένη εἰς τὸν λαϊμόν τῆς.

Εἶνε σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ὕψηλῳ ἀναστήματος ὅσον καὶ ἡ Λαίδη Ζάνετ, τὸ δὲ παραστατικὸν τῆς εἶνε τόσον ἐπιχαρὶ καὶ εὐσταθῶς σεμνόν, ὅποτον σπανίως ἀπαντᾷ παρὰ ταῖς γυναῖξιν, αἵτινες ὑπερβαίνουν τὸ μέσον ἀνάστημα.

Διὰ τι δὲ μεγαλοπρεπὲς ἐν τῇ φυσικῇ στάσει τῆς κεφαλῆς καὶ διὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν μεγάλων μελαίνων ὀφθαλμῶν τῆς, οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ γένους καὶ τῆς ἀνατροφῆς, δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο, βλέποντες αὐτήν, νὰ μαντεύσωσιν ἐν ταύτῃ γόνον εὐγενεστάτου αἵματος.

Φεῦ! δὲν εἶνε ἐν τούτοις ἡ ἀπλῶς ἡ δεσποινὶς τῆς ἀκολουθίας καὶ ἀναγνώστρια τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ διὰ λαμπρᾶς μελαίνης κόμης στεφομένη κεφαλὴ τῆς ὁσάκις ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ, κλίνει μετὰ τινος χαρίεντος σεβασμοῦ.

Ἡ ὥραϊα, μικρὰ καὶ εὐεργετικὴ χεὶρ αὐτῆς εἶνε ἀκαταπαύστως καὶ πάντοτε πρόθυμος νὰ ἐκτελῇ καὶ τὰς μικροτέρας ἐπιθυμίας τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ἡ γηραιὰ κυρία ἐξ ἄλλου, συμπαθῶς οἰκεία μετ' αὐτῆς, τῇ ὁμιλεῖ πάντοτε ὡς θὰ ὁμιλεῖ πρὸς θετὴν κόρην.

Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς ὥραϊας δεσποινίδος τῆς ἀκολουθίας ἐκδηλοῦται πάντοτε μετὰ τῆς αὐτῆς αἰδήμονος συστολῆς, τὸ δὲ μειδιάμ' αὐτῆς προδίδει σταθερῶς τὴν αὐτὴν ἀναλλοίωτον θλίψιν, ἀκόμη καὶ ὅταν μειδιᾷ, ἵν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὸν ἐγκάρδιον γέλωτα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Ὑπάρχει λοιπὸν μυστήριόν τι ἐν τῇ νεότητι, ἐν τῇ καλλονῇ ταύτῃ;

Τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης ὑπάρξας πάσχει;

Ὅποι' ας φύσεως εἰσι τὰ αἰσθήματα, ὑφ' ὧν φαίνεται συνταραττομένη;

Φύσεως ἐλέγχου.

Μάλιστα, ἀληθῶς κατετυραννεῖτο καὶ ἐμαραίνεται ὑπὸ τὸ καταθλιπτικὸν βάρος αἰωνίου ἐλέγχου, ὃν ἀποτείνει αὐτῇ ἡ συνείδησίς τῆς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οἰκοδεσποίνης τοῦ μεγάρου, τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τῶν δαιτυμόνων τῆς οἰκίας εἶνε ὁποία πράγματι φαίνεται ὅτι εἶνε, ἡ Χάρις Βράδον, ὀρφανὴ ἐξ ἀγχιστείας συγγενῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ Ρόϋ.

Ἡ ἰδία ὅμως γνωρίζει ὅτι εἶνε ἡ ἑκθετος τῶν τριόδων τοῦ Λονδίνου, ἡ πελᾶτις τοῦ Ἀσύλου τοῦ ἄστεος, ἡ γυνὴ τῆς ἀπωλείας, ἥτις, ἀφοῦ ματαίως ἐπειράθη ν' ἀποπλύνῃ ἀφ' ἑαυτῆς τὰ στίγματα τοῦ παρελθόντος, ἐδράξατο τῆς σάνιδος, ἣν ἡ τύχη τῇ προσήνεγκε, καί, ὅπως καταστῇ ἔντιμος, ἐκλεψε μίαν οἰκογένειαν καὶ ἐν ὄνομα.

Εἶνε ἡ προστατευομένη τοῦ σκοτίου καὶ τρομεροῦ μυστικοῦ τῆς, κρυπτομένη ὑπὸ ὄνομα, ὅπερ ἀνήκει εἰς ἄλλην, σφετερισθεῖσα τὴν ἡθικὴν ζωὴν καὶ τὴν θέ-

σιν τῆς δυστυχούς φονευθείσης ἐν τῷ γαλλικῷ στρατοπέδῳ ὑπὸ γερμανικοῦ μύδρου.

Ἡ Μέρση Μερρίκ νὰ τολμήσῃ μόνον εἶχεν, ὅπως γίνῃ Χάρις Βράδον.

Ἐτόλμησε καὶ εἶνε ἤδη Χάρις Βράδον ἀπὸ τεσσάρων ὡς ἑγγιστα μηνῶν.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν παρουσιάζομεν αὐτήν, ἐνῷ ἡ Λαίδη Ζάνετ ὁμιλεῖ μετὰ τοῦ Ὁρατίου Δεχόλτ, αἱ σκέψεις τῆς ἀναδράμουν πρὸς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἔκαμε τὸ πρῶτον ὀλέθριον βῆμα εἰς τὸ σταδίων τοῦτο τοῦ ψεύδους.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Διήγημα.

Ἦτο ὥραϊα καὶ χαρίεσσα ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται, ὡς ἐκ πλάνης τῆς τύχης, ἐν οἰκογενεῖᾳ ὑπαλλήλου. Δὲν εἶχε προῖκα, οὔτ' ἐλπίδας, οὔδ' ἑτερόν τι μέσον, ὅπως γίνῃ γνωστὴ, ὅπως ἀγαπηθῇ καὶ γίνῃ σύζυγος ἀνδρὸς πλουσίου καὶ διακεκριμένου ἕνεκα τούτου ἐδέχθη ὡς σύζυγόν τῆς κατώτερόν τινα ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ἐνεδύετο ἀπλῶς, μὴ δυναμένη νὰ ἐνδυσθῇ πολυτελῶς. Ἦτο ὅμως δυστυχῆς, ὡς μὴ κατέχουσα τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ θέσιν! διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσιν οὔτε κοινωνικὰς τάξεις, οὔτε καταγωγὴν, τῆς καλλονῆς αὐτῶν, τῆς χάριτος καὶ τῶν θελγῆτρων χρησιμεύοντων αὐταῖς ἀντὶ γεννήσεως καὶ οἰκογενείας. Ἡ φυσικὴ αὐτῶν λεπτότης, τὸ ἐνστικτοῦ τῆς κομψότητος, τὸ σπινθηρίζον πνεῦμα, εἰσι τὰ μόνα τῶν πλεονεκτήματα καὶ ταῦτα ἐξισοῦσι τὰς κόρας τοῦ λαοῦ πρὸς τὰς μεγάλας κυρίας.

Ὑπέφερεν ἀπαύστως, αἰσθανομένη ὅτι ἐγεννήθη, ἵνα ζήσῃ βίον πολυτελεῖ.

Ὑπέφερεν ἐκ τῆς πτωχείας τοῦ οἴκου τῆς, τῆς ἀθλιότητος τῶν τοίχων, τῆς παλαιότητος τῶν καθισμάτων, τῆς ἀσχημίας τῶν ὑφασμάτων. Πάντα ταῦτα, ἅτινα ἄλλη γυνὴ τῆς τάξεώς τῆς οὔτε κἂν θὰ παρετήρει, ἐδασάνιζον καὶ ἐκίνουν αὐτὴν εἰς ἀγανάκτησιν.

Ἡ ὄψις τῆς μικρᾶς ὑπηρετρίας τῆς διήγειρεν ἐν αὐτῇ λύπας καταθλιπτικὰς καὶ ρεμβασμούς ἀορίστους.

Ὡνειροπόλοι σιωπηλοὺς ἀντιθαλάμους με αὐλαίας ἐκ τάπητος Ἀνατολικοῦ, φωτιζομένους ὑπὸ ὕψηλῶν ὀρειχαλκίων λαμπτήρων καὶ δύο εὐτραφεῖς ὑπηρετάς με βραχείας περισκελίδας καὶ στολὰς χρυσοπαρύφους.

Ἐπεθύμει μεγάλας αἰθούσας ἐπεστρωμένας διὰ φανταστικῶν μεταξίνων ὑφασμάτων, ἐπιπλα ἐκλεκτὰ φέροντα γλυφὰς πολυτίμους, κομψοτεχνήματα ἀνεκτίμητα καὶ μικρὰς αἰθούσας ἀρωματώδεις, μοναδικὰς διὰ συνδιάλεξιν κατὰ μόνας μετὰ τῶν στενοτέρων φίλων, μετὰ τῶν γνωστῶν καὶ περιζητήτων ἀνδρῶν,